

– Остави ли я?

– Оставих я.

А тя тръгнала из гората и плачела:

– Къде да отида? Ще потърся баща си! – и се качила на това дърво, за да не я изядат я вълци, я други животни.

Качила се на дървото и видяла наблизко малка къщичка и светлина. Слезнала и тръгнала към светлината. Почукала на Вратата:

– Кой е?

– Аз съм, бабо. Отвори ми Вратата.

Отворила ѝ бабата и я попитала:

– Щерко, как си стигнала дотука?

– Еми, стигнах. Имам мащеха майка. Моята истинска майка почина и баща ми се ожени повторно. Но Втората ми майка не ме обича и научи баща ми да ме доведе в гората и да ме изостави.

– Тогава ще останеш при мен и ще ми гледаш змиите. Сутрин, когато изляза от къщи, ти ще им направиш попара. Ще ги нахраниш и ще ги напоиш. И няма да ги биеш.

– Добре, бабо! Ще се грижа за тях!

На другата сутрин бабата излезнала по работа, а Вечерта, когато се върнала, змиите я посрещнали на Вратата и ѝ се похвалили:

– Бабо, как ни нахрани, как ни напои! Бабо, как ни нахрани, как ни напои!

А тя казала:

– И баба как ще нахрани, и баба ще я напои!

Изминало така много време. На момичето му дожаляло за баща му и рекло на бабата:

– Бабо, искам да отида и да видя баща си! Не мога да търпя повече!

– Добре, но чуй какво ще ти кажа! Ще отидеш на брега на реката. Аз ще легна да спя, а ти ще ме пощиш. Където намериш въшки на главата ми, ще ги ядеш. И ще гледаш водата в реката какъв цвят има. Когато тече бялата вода – няма да ме събуждаш. Когато тече черната вода, пак няма да ме будиш. Синята вода когато потече – пак няма. Но когато потече жълта вода, ме буди.

Преди да отиде момичето при бабата, видяла една счупена порта. Тя изправила портата. Видяла круша, на която имало много плод. Тя си откъснала една круша, яла. Откъснала си още една и нея изяла.